

Відмовляюсь від усіх ролей

Ігор Павлюк

Відмовляюсь від усіх ролей
В цьому чорно-білому спектаклі.
Мабуть, нам ще не дуже зле,
Мабуть, кров тече ще по краплі

У скляних годинниках з піском,
Начебто по капельницях білих,
Як тече зі Шляху молоко
В черепи прапращурів осілих.

Позіхально кличуть хто куди
Мішкуваті Будди, будні бідні
Смаком паперової води,
Запахом пасхальної обідні.

Тільки материнка й полини,
Тільки матери... не материться.
Та нема достойної війни,
Щоб піти й упасти — як напиться.

Як стара вовчиця, ходить страх,
Як старенький клоун — порожнеча.
Білим сном березова кора
Пам'ятає вирії лелечі.

Правда в масці. Маска у багні —
Мов щетина хортицького мачо.
Щирої ошчиреності дні
Вільні, як вареники гарячі.

От прийдем і станем, наче віск.
Хмари йдуть над нами — умирати.
Тане лід в калиновій крові.
А дівчата учаться стріляти.